

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/3/2022
Identifikačné číslo spisu:	6021200051
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6021200051.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, JUDr. Jaroslavy Fúrovej, JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Ivany Nemčekovej, v právnej veci konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaníža - v likvidácii“, so sídlom 018 16 Domaníža, IČO: 00 200 051, ktorého správcom konkurznej podstaty je Správcovská a reštrukturalizačná, k. s., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 866 555, a pôvodným správcom konkurznej podstaty bol JUDr. O. H., so sídlom kancelárie K., právne zastúpený JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., so sídlom Centrum 18/23, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 46 528 644, o obnovu konania, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 43Cbi/1/2021, o dovolaní pôvodného správcu konkurznej podstaty JUDr. O. H. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2021, č. k. 4Obo/4/2021-153, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením zo dňa 17. marca 2021, č. k. 43Cbi/1/2021-108, v prvom výroku žalobu správcu konkurznej podstaty na obnovu konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod č. k. 51K/142/1995-1623 odmietol a v druhom výroku zamietol návrh správcu konkurznej podstaty na odloženie vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 51K/142/1995-1623.

2. Správca podal žalobu na obnovu konania proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 14. novembra 2018, č. k. 51K/142/1995-1623, ktorým konkurzný súd rozhodol o schválení doplnenej konečnej správy o speňažení majetku úpadcu. Žalobu správca odôvodnil nesprávnosťou uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 13. decembra 2016, sp. zn. 2MOboV/4/2012, ktorým mal najvyšší súd nad rámec rozsahu napádaného rozhodnutia zrušiť aj právoplatné rozhodnutie o schválení rozvrhu vydané dňa 31. mája 2012 Krajským súdom v Banskej Bystrici pod č. k. 51-24K/142/95-1324. Správca ako dôvod podania žaloby na obnovu konania uviedol aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. októbra 2020, sťažnosť č. 74175/17, vo veci

Pádej proti Slovenskej republike, v ktorom Európsky súd pre ľudské práva konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a priznal správcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3 900,- eur. Vo vzťahu k uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 14. novembra 2018, č. k. 51K/142/1995-1623, správca namietal aj nesprávne označenie úpadcu „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaniža - v konkurze“ namiesto „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaniža - v likvidácii“. Zároveň najvyšší súd podľa správcu pochybil pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 14. novembra 2018, č. k. 51K/142/1995-1623, keď napriek rozdielnym rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu v otázke aplikácie vyhlášky č. 493/1991 Zb. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní, nepredložil vec na rozhodnutie veľkému senátu podľa § 48 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“). Správca navrhol podľa § 412 C. s. p. odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu vydaného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré je podľa správcu dôvodom hodným osobitného zreteľa.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že správca konkurznej podstaty sa domáha obnovy konania vzhľadom na jedno čiastkové rozhodnutie vydané v konkurze vyhlásenom na úpadcu podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“ alebo „zákon o konkurze a vyrovnaní“). Rozhodnutia vydávané v konkurze na seba nadväzujú, logicky spolu súvisia a nie je možné ich vnímať izolovane. Následkom toho, že rozhodnutia vydané v konkurznom konaní nie je možné vnímať izolovane ako samostatné čiastkové konania, je potom právna úprava v zákone o konkurze a vyrovnaní, ktorá nepripúšťa využitie mimoriadnych opravných prostriedkov v konkurznom konaní. Novelou zákona o konkurze a vyrovnaní č. 12/1998 Z. z. bolo doplnené ustanovenie § 66f ZKV, podľa ktorého sa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. a/ a § 228 až § 243e Občianskeho súdneho poriadku na konkurz a vyrovnanie nepoužívajú. Novela nadobudla účinnosť 1. februára 1998 a vylúčila využitie dovolania a obnovy konania ako mimoriadnych opravných prostriedkov v konaní vedenom podľa zákona o konkurze a vyrovnaní. Podľa § 70a ZKV sa konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tejto novely dokončia podľa doterajších predpisov, ak nie je ustanovené inak. Podľa § 70a ods. 3 ZKV sa § 66f ZKV vzťahuje aj na konania, ktoré začali pred účinnosťou citovanej novely.

4. Podľa súdu prvej inštancie zákon o konkurze a vyrovnaní s účinnosťou od 1. februára 1998 vylúčil použitie mimoriadnych opravných prostriedkov s výnimkou mimoriadneho dovolania. Obnovu konania upravenú v § 228 až § 235 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) vylúčil úplne. Z rovnakých dôvodov aj súčasný zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v § 197 ods. 2 vylúčil obnovu konania v konaniach vedených podľa tohto zákona. V čase účinnosti zákona o konkurze a vyrovnaní bol subsidiárnou právnou normou Občiansky súdny poriadok, ktorý bol od 1. júla 2016 nahradený Civilným sporovým poriadkom. Tým sa však nemení záver, že v konaniach vedených podľa zákona o konkurze a vyrovnaní nie je možné aplikovať mimoriadne opravné prostriedky. K uvedenému záveru dospel aj najvyšší súd v uznesení zo dňa 24. júna 2020, sp. zn. 2ObdoV/6/2020.

5. Keďže správca konkurznej podstaty sa domáha obnovy konania proti rozhodnutiu vydanému v konkurze vedenom podľa zákona o konkurze a vyrovnaní, žaloba na obnovu konania podľa súdu prvej inštancie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná (§ 413 ods. 1 písm. c/ C. s. p.)

6. Súd prvej inštancie zároveň zistil, že žaloba na obnovu konania bola podaná po zákonnej lehote. Správca doručil žalobu na obnovu konania riadne až dňa 28. januára 2021. V žalobe sám uviedol, že rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva obdržal už dňa 13. októbra 2020. Žalobu preto nepodal v trojmesačnej lehote, odkedy sa dozvedel o dôvode, pre ktorý mohol žalobu uplatniť. Oneskorené podanie žaloby na obnovu konania tak predstavuje dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 413 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

7. Súd prvej inštancie k dôvodom uvádzaným správcom uviedol, že tieto dôvody by ani nevedli k

rozhodnutiu o obnove konania. Európsky súd pre ľudské práva podľa súdu prvej inštancie odstránil dôsledky zisteného porušenia priznaným zadostučinením. Európsky súd pre ľudské práva zároveň konštatoval, že v konaní, ktoré nasledovalo po zrušení právoplatného rozhodnutia (na základe mimoriadneho dovolania), bol sťažovateľovi priznaný nárok na odmenu za vykonanú prácu, ktorý sám o sebe nebol spochybnený, aj keď bol priznaný v oveľa nižšej výške, ktorá bola vypočítaná v súlade s platným vnútroštátnym právom. Vnútroštátne súdy vysvetlili spôsob výkladu zákona a poskytli sťažovateľovi dostatočné odpovede na jeho argumenty a námietky. Súd prvej inštancie uzavrel, že samotné konštatovanie o porušení procesných práv nie je dôvodom pre obnovu konania podľa § 397 písm. d/ C. s. p., pokiaľ dôsledky tohto porušenia boli odstránené priznaným spravodlivým zadostučinením. Výška zadostučinenia pritom nemá byť náhradou rozdielu medzi odmenou správcovi priznanou v prvej a druhej konečnej správe, k tomu by muselo smerovať rozhodnutie o uplatnených majetkových právach a samotný Európsky súd pre ľudské práva tvrdenie správcu o porušení jeho majetkových práv označil ako nedôvodné. Žaloba na obnovu konania bola preto podľa súdu prvej inštancie aj zjavne nedôvodná.

8. Námietky správcu týkajúce sa nesprávneho označenia úpadcu v rozhodnutiach konkurzného súdu mohli podľa súdu prvej inštancie viesť k vydaniu opravného uznesenia, nie sú ale dôvodom pre popretie vykonateľnosti rozhodnutí tak, ako to vymedzil správca. K námietkam správcu ohľadom postupu najvyššieho súdu súd prvej inštancie uviedol, že tieto nie je oprávnený preskúmať.

9. Súd prvej inštancie z uvedených dôvodov dospel k záveru, že žaloba na obnovu konania smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná, žaloba bola podaná po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty na podanie žaloby a z hľadiska svojho obsahu je zjavne nedôvodná. Žalobu na obnovu konania preto podľa § 413 ods. 1 C. s. p. odmietol.

10. Správca podal proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/ a h/ C. s. p. Súd prvej inštancie pri závere o oneskorenom podaní žaloby na obnovu konania nezohľadnil § 8 písm. a/ a b/ a § 9 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 62/2020 Z. z.“). Súd prvej inštancie sa nezaoberal ani námietkou zákazu retroaktivity v súvislosti s priznaním odmeny správcovi konkurznej podstaty a správca trval na tom, že bol porušený princíp právnej istoty.

11. Najvyšší súd ako súd odvolací súd uznesením z 29. októbra 2021, sp. zn. 4Obo/4/2021, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd uviedol, že z obsahu odvolania správcu nevyplyvalo, akým konkrétnym procesným postupom mal súd znemožniť realizáciu jeho procesných práv. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. preto podľa odvolacieho súdu neobstál. Odvolateľ nekonkretizoval ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p. a z podaného odvolania nebolo zrejmé, ktoré navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie skutkového stavu súd prvej inštancie nevykonal.

12. Odvolací súd zdôraznil záver súdu prvej inštancie o neprípustnosti žaloby na obnovu konania v konkurznom konaní. Uvedený záver v podanom odvolaní odvolateľ ani nenamietal. Neprípustnosť obnovy konania v konkurznom konaní je dôvodom na odmietnutie žaloby na obnovu konania a súd prvej inštancie sa nad rámec zaoberal aj ďalšími argumentmi uvedenými správcou. Odvolací súd sa stotožnil aj so správnosťou záveru súdu prvej inštancie, že neboli naplnené dôvody obnovy konania stanovené v § 397 C. s. p.

13. K včasnosti podania žaloby na obnovu konania odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie skutočne nezohľadnil zákon č. 62/2020 Z. z. Z obsahu podanej žaloby vyplýva, že správca sa o dôvode na podanie žaloby na obnovu konania mohol dozvedieť dňa 13. októbra 2020, pričom žalobu podal dňa 29. januára 2021. Subjektívna trojmesačná lehota na podanie žaloby by uplynula dňa 13. januára 2021. Podľa § 8 písm. b/ zákona č. 62/2020 Z. z. sa lehoty, ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, t. j. do dňa 19. januára 2021, neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Táto skutočnosť však nemení záver o správnosti výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia, a

to vzhľadom na ostatné závery. Odvolací súd z uvedených dôvodov uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

14. Správca konkurznej podstaty podal proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, ktorým dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a povolil obnovu konania. Odvolací súd podľa dovolaťa nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čím je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Rozhodnutie odvolacieho súdu je zároveň založené na nesprávnom právnom posúdení veci, čo zakladá podľa dovolaťa prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

15. Dovolaťa poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2MOBdoV/4/2012, ktoré malo zrušiť bez návrhu (nad rozsah rozhodnutia napadnutého mimoriadnym dovolaním) aj rozhodnutie o schválení rozvrhu, a to uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. mája 2012, č. k. 51-24K/142/95-Že-1324, a uznesenie najvyššieho súdu z 14. júna 2012, sp. zn. 3Obo/79-80/2012. Najvyšší súd pri rozhodovaní vo veci sp. zn. 3Obo/13/2019 mal vzhľadom na rozdielne rozhodnutia senátov najvyššieho súdu predložiť vec veľkému senátu postupom podľa § 48 C. s. p. Správca v konaní, ktorého obnovu navrhuje, namietal použitie právneho predpisu na výpočet odmeny správcu retroaktívnym spôsobom.

16. Dovolaťa ďalej nesúhlasí s výkladom § 66f ZKV uskutočneným odvolacím súdom. Nie je zrejmé, či sa zákaz obnovy konania v konkurznom konaní vzťahuje aj na čiastkové rozhodnutia alebo len na rozhodnutia, ktorými bol právoplatne skončený celý konkurz. Podľa dovolaťa sa má § 66f ZKV aplikovať len v prípade, ak je celé konkurzné konanie právoplatne ukončené.

17. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dodržanie lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Odvolací súd síce konštatoval toto pochybenie súdu prvej inštancie, ale následne uviedol, že toto pochybenie nemení záver o správnosti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie. Takéto stanovisko odvolacieho súdu podľa dovolaťa navodzuje absolútnu nedôveru k rozhodovaniu odvolacieho súdu. Nerozhodnosť vo svojom rozhodnutí mal odvolací súd potvrdiť aj pripustením možnosti podať dovolanie.

18. K dovolaniu pôvodného správcu konkurznej podstaty doručil súdu vyjadrenie zo dňa 14. marca 2022 nový správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorý bol do funkcie ustanovený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 8. júna 2021, č. k. 51K/142/1995-1987, ktoré bolo na základe dovolania veriteľa úpadcu zrušené uznesením najvyššieho súdu z 14. júna 2022, sp. zn. 1Obo/6/2021 a vec bola vrátená Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie. Nový správca podal vyjadrenie v čase, kedy bolo jeho ustanovenie do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu napadnuté dovolaním pôvodného správcu, ako aj veriteľa úpadcu, a neskôr bolo uznesenie, ktorým bol vymenovaný do funkcie, zrušené rozhodnutím najvyššieho súdu. Najvyšší súd preto na vyjadrenie nového správcu z 14. marca 2022 neprihliadal.

19. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie pôvodného správcu je potrebné odmietnuť. Najvyšší súd ďalej uvádza stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 C. s. p.).

20. Dovolaťa dovolacie dôvody vymedzil s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

21. Prípustnosť dovolania uplatneného pre nesprávne právne posúdenie veci vylučuje § 421 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C. s. p. V tomto prípade ide o rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní proti uzneseniu vydanému podľa § 357 písm. c/ C. s. p., preto je prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci vylúčená.

22. Dovolateľ odôvodnil svoje dovolanie aj nesprávnym procesným postupom súdu, ktorý vzhliadol v postupe najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2MOBdoV/4/2012, v ktorej mal najvyšší súd nad rámec rozsahu, ktorým mimoriadne dovolanie napádalo rozhodnutie odvolacieho súdu, zrušiť aj rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré mimoriadnym dovolaním napadnuté neboli. Vo veci sp. zn. 3Obo/13/2019 mal najvyšší súd pochybiť, keď nepostupoval podľa § 48 C. s. p. a vec nepredložil na rozhodnutie veľkému senátu. Uvedené dovolacie námietky sa ale netýkajú postupu odvolacieho súdu v tu preskúmvanej veci, kde súdy rozhodujú o žalobe na obnovu konania. Dovolací súd v konaní o obnovu konania môže posudzovať len vady samotného konania o obnove a nemôže prihliadať na prípadné vady pôvodného konania (uznesenie najvyššieho súdu z 22. marca 2018, sp. zn. 1Obo/54/2017, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018 pod č. 77). V súlade s uvedeným ustáleným názorom odvolacieho súdu najvyšší súd konštatuje, že tieto námietky dovolateľa nie je oprávnený v konaní o žalobe na obnovu konania preskúmať a tieto námietky nie sú preto ani spôsobilé založiť prípustnosť dovolania správcu.

23. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu vidí dovolateľ aj v nedostatočnom vysporiadaní sa odvolacieho súdu s nesprávnym záverom súdu prvej inštancie o oneskorenom podaní žaloby na obnovu konania. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že i napriek nesprávnemu záveru súdu prvej inštancie o oneskorenom podaní žaloby na obnovu konania, je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne, a to vzhľadom na ostatné závery súdu prvej inštancie vedúce k odmietnutiu žaloby na obnovu konania, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Ako podstatný pre správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd označil záver, že žaloba na obnovu konania nie je prípustná v konkurznom konaní. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu aj rovnako správne konštatoval, že zjavne neboli naplnené dôvody obnovy konania stanovené v § 397 C. s. p. V uvedených záveroch odvolacieho súdu najvyšší súd nevzhliadol nedostatočné vysporiadanie sa s odvolacími námietkami správcu. Odvolací súd správne zdôraznil, že podstatným je práve záver o neprípustnosti žaloby na obnovu konania v konkurznom konaní. Tento záver dovolateľ ani v odvolacom konaní nenamietal. Súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania odmietol z troch dôvodov. Věcná správnosť výroku uznesenia súdu prvej inštancie sa nezmenila ani v prípade, ak sa jeden z týchto dôvodov odmietnutia žaloby na obnovu konania ukázal ako nesprávny. Pre odmietnutie žaloby na obnovu konania postačuje naplnenie ktoréhokoľvek z dôvodov uvedených v § 413 ods. 1 C. s. p. Poučenie o možnosti podať dovolanie, na ktoré poukázal v dovolaní správca a ktoré odvolací súd uviedol vo svojom rozhodnutí, je štandardným poučením vyplývajúcim z § 393 ods. 1 C. s. p. Odvolací súd už ani nemá možnosť založiť prípustnosť dovolania tak, ako tomu bolo za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (§ 238 ods. 3 a § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Z uvedených dôvodov tieto dovolacie námietky správcu nenapĺňajú dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

24. Dovolateľ namietal aj nesprávny výklad § 66f ZKV. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že nesprávny výklad § 66f ZKV správca nenamietal vo svojom odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktoré bolo založené práve na aplikácii tohto ustanovenia. Pokiaľ by dovolací súd pristúpil k skúmaniu námietky, ktorá nebola predmetom odvolacieho prieskumu, dovolací súd by fakticky preskúmaval uznesenie súdu prvej inštancie. Dovolateľovi nič nebránilo túto námietku uplatniť v odvolaní, tým zabezpečiť jej prieskum v odvolacom konaní a následne namietat jej vyriešenie odvolacím súdom v dovolaní. Odvolací súd sa aplikáciou § 66f ZKV a dovolateľom navrhovaným výkladom nezaoberal, keďže táto otázka nebola namietaná v odvolaní, skonštatoval len správnosť záveru súdu prvej inštancie, preto v tejto otázke ani nemohlo prísť k nesprávnemu procesnému postupu odvolacieho súdu, ktorým by mohol byť naplnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. S uvedeným názorom na dovoláciu námietku neuplatnenú v odvolaní sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 3. novembra 2022, č. k. I. ÚS 602/2022-15. Otázka výkladu § 66f ZKV by bola zároveň otázkou právnou, spadajúcou pod dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, kde by prípustnosť dovolania bolo potrebné posudzovať podľa § 421 C. s. p. Prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p. je, tak ako už vyššie dovolací súd uviedol, v tejto veci vylúčená podľa § 421 ods. 2 C. s. p.

25. Vzhľadom na tieto závery najvyššieho súdu, je dovolanie správcu potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci je vylúčená § 421 ods. 2 C. s. p. a naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolací súd nezistil.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.